

HZ.ÖMER (r.a)

Hiz. Ömer'in halifeliđi döneminde Őam valisi olan ve Hiz. Peygamber (s.a.v.)'in arkadaŐlarından olan Sad b. Ebi Vakkas (r.a.) Őam'daki bir camiye geniŐletmek ister.

Bu nedenle de caminin civarındaki arsaları kamulaŐtırır. Herkes arsasının bedelini alır ve isteyerek arsasını camiye devreder. Ancak Őam'da yaşayan bir Yahudi, camiye bitiŐik olan arsasını satmak istemez. Vali arsasının değerini fazlasıyla verse de Yahudi vatandaş arsasının kamulaŐtırılmasına rıza göstermez. Bunun üzerine vali arsaya el koyar ve bedelini adama gönderir

Arsasını kaybeden Yahudi, komŐusu olan bir Müslüman'a derdini anlatır. Sızlanır. Bana zulmedildi, der. Müslüman vatandaş da kendisine, Medine'ye git. Orada halife Hiz. Ömer vardır. Derdini anlat. Ömer, son derece adildir, elbette seni dinler, der. Őamlı Yahudi Medine'nin yolunu tutar. Yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye ulaŐır. Halifeyi sorar. VatandaŐlar bir hurma ağacının gölgesinde dinlenen halifeyi gösterirler. İŞte halife bu zattır, derler. Adam Hiz. Ömer'in yanına gider. Selam verip yanına oturur. Derdini anlatır. Hiz. Ömer adamı dinler. Sonra bulduğu bir deri veya kemik parçasının üzerine Őu cümleyi yazar: "Bilesin ki, ben Nuşirevan'dan daha az adil değilim." Kısa ve özlü bir cümle.

Yahudi bu yazıyı alıp ayrılır. Ama yolda giderken de kendi kendine Şöyle konuŐur: "Őam'daki idarecilerin giyim, kuŐam ve oturdukları yerdeki ihtiŐam ve debdebe nerde, Medine'deki halifede bulunan tevazu nerde. Őam'dakiler Őu mütevazı halifeyi ciddiye alırlar mı? Hiç sanmıyorum." Kendi kendine böyle konuŐur. Sonunda Őam'a varır. Doğrusu valiye gitmek de istemez. Çünkü sonuç alamayacağı kanaatinde dir. Bununla beraber, mademki yorulup da oralara kadar gittim, bari halifenin Őu yazdığı cümleyi valiye vereyim, der. Valinin huzuruna çıkar ve deri parçasını uzatır.

Medine'deki halifenin size mesajıdır, der. Vali bu cümleyi okuyunca, sapsarı kesilir. Uzun müddet başını yerden kaldıramaz. Sonra endiŐe içinde, başını kaldırıp Şöyle der; arsanız size geri verilmiŐtir.

Yahudi vatandaş hayret eder. ŐaŐırır. Bir tek cümlenin valiye bu kadar sarsacağını hiç tahmin edememiŐti. Merak ve dehŐet içinde sorar. Lütfen bana bu cümlenin neden sizi bu kadar dehŐete düŐürdüđünü anlatır mısınız der

Őam valisi Hiz. Sad, bak der, sana bu cümlenin hikayesini anlatayım. O zaman benim neden bu kadar ürperdiğimi anlarsın: İŐlam'dan önce ben ve bugün halife olan Hiz. Ömer İran taraflarına ticaret için gittik. Yanımıza 200 deve almıŐtık. İran'a vardık. Orada cirit oynayan gençleri seyrederken, birileri zorla elimizdeki develere el koydular. Çok kalabalık bir çete grubuydu, bir Şey yapamadık. Elimizde para da kalmamıŐtı. Üzğün bir Őekilde, geceleyeceğimiz bir eski han bulduk. Hanın sahibine de sıkıntımızı anlattık. Adam iyi biriydi. Bize yardım etti. Sonra da; gidip krala durumunuzu anlatın, o adil bir adamdır, mutlaka size yardım eder, dedi. Biz de sabahleyin kralın huzuruna çıkıp durumu anlattık.

Şikayetimizi bir mütercim krala tercüme etti. Kral Nuşirevan dikkatle dinledikten sonra her birimize birer kese altın verdi ve olayı inceleteceğini söyledi. Bize de, memleketinize dönün, dedi.

Biz tekrar Han'a döndük. Ama doğrusu sonuçtan çok da memnun olmamıştık. Hancı sonucu öğrenince son derece üzüldü ve burada bir hata var, dedi. Gelin beraberce gidelim, ben size tercümanlık yapayım, teklifinde bulundu. Biz de gittik. Huzura çıktık.

Hancı durumu Nuşirevan'a anlattı. Develerimize el koyan kişilerin kıyafetini, halini, olayın geçtiği yerianlattı. Dikkat ettik, Nuşirevan'ın yüzü sapsarı kesildi.

Bir gün önceki mütercimi çağırttı. Ona sorular sordu. Sonra ayağa kalktı, her birimize 2 şer kese altın verdi, akşama kadar develerinizi gelecek, develeri alın ve sabahleyin burayı terk edin dedi. Ama giderken biriniz doğu kapısından, diğeriniz de batı kapısından çıkın, talimatını verdi. Bizler de bir şey anlamadan huzurundan çıktık.

Akşamleyin 200 devemiz kapıya geldi. Durumu anlamak için hancıya sorduk. Neler oluyor dedik. Hancı şöyle dedi: Sizin develerinize el koyan kişi Nuşirevan'ın büyük oğlu ile veziridir.

Bunlar bir çete kurmuşlar. Garibanların mallarına el koyuyorlar. Siz ilk gittiğinizde, mütercim bunu anlamış. Ama sizin sözlerinizi Nuşirevan'a yanlış tercüme etmiş. Böylece kralın oğlunu ve veziri korumuş. Ben sizinle gidip durumu anlatınca Nuşirevan bu oyunu anladı. Ama neden ayrı kapılardan gidin, dedi, ben de anlayamadım. Hele yarın olsun anlarız, dedi. Hz. Sad, anlatmaya devam ediyor: Ertesi gün ben doğu kapısından çıktım. Kapının çıkışında iki kişinin darağacına asılı olduğunu gördüm.

Halk toplanmış seyrediyordu. Sordum kim bunlar ve suçları ne, diye. Dediler ki, bunlardan biri Nuşirevan'ın büyük oğlu diğeri de veziridir. Bunlar, buraya gelen iki Arap'ı soymuşlar. Ceza olarak Nuşirevan ikisini de asarak idam etmiştir. Nuşirevan kendi öz oğlunu idam etmişti.

Hz. Ömer'in çıktığı kapıda ise bizim şikayetlerimizi yanlış tercüme ederek, kralın oğlunu korumaya çalışan kişinin asılı olduğunu gördük.

İşte Hz. Ömer senin eline verdiği deri parçasının üzerine **"Bilesin ki, ben Nuşirevan'dan daha az adil değilim"** sözüyle bana bunu hatırlatıyor. Halkına zulmedersen seni darağacına çekerim diyor.

Senin gözyaşlarına bakmam, tıpkı Nuşirevan'ın öz oğlunun gözyaşına bakmadığı gibi. Şimdi anladın mı neden benim benzim sarardı?

Bu hadiseyi bire bir yaşayan Yahudi vatandaş, hem arsasını hibe etti ve hem de İslam'a girdi. Fazla söze gerek var mı sizce? Bence hayır. Bir yerlere adam seçerken, birilerine yetki verirken, kul hakkı söz konusu olduğunda, ceza ve mükafat dağıtırken, acaba Hz. Ömer gibi kılı kırk yarabiliyor muyuz? Sözüm elbette sadece yetkililere değil, herkese ama başta kendi nefsim olmak üzere herkese.